

J. E. Bogomil:

Mladi ptički.

Posavčev Cene je našel v grmovju ptičje gnezdo. S kakšnim veseljem je oznanil doma to novico! Ni mogel dopovedati, kako so ptički majhni, pa lepi, pa kako vpijejo, kadar jim stara dva prineseta jesti!

Toliko je pravil o teh ptičkih, da se je za mladi rod vnela celo Posavčeva Jožica.

»Ticke edat, ticke edat!« je silila venomer.

Morali so jo mati res nesti h grmovju. Štirje kljunčki so plaho zacvrčali, osem očesc se je boječe oziralo, ko je Jožica razprostrla svoje ročice proti gnezdu. Pa bi jih bila res rada vzela. Za igračo bi ji bili kakor nalašč.

Malo v strani je pa plaho nekaj začivkalo.

»Pojdiva proč!« je rekla mama. Pa je priletel starejši ptiček s črvičkom v kljunu. Kako so malčki v gnezdu veselo začivkali! Ptiček je pa spet brž odletel.

»Mama, ticka!« je nadlegovala spet Jožica. Rada bi bila vzela vsaj enega.

»Ne, ne smeva. Pustiva jih!«

»Pa bo zebkalo ticka.«

»Nič jih ne bo zeblo, Jožica, nič! Če bi jih vzeli iz gnezdeca, bi jih pa zeblo. In jesti bi jim ne mogli kaj dati. Vsi bi poginili. Kako bi bilo starim ptičkom žal zanje! Kakor meni, če bi umrla ti, moja Jožica, ali pa, če bi Jožico vzeli cigani.«

Vsaj malo je razumela Jožica mamine besede. Plaho se je oklenila maminega vratu in ni več silila, da bi vzela ptičke iz gnezda.

Ob gnezdu.

